

Елин Пелин

Зайо-байо

Три дни става как се гуши
Зайо-байо дългоуши
сред полето в търницата,
да си пази душицата
от ловците мустакати,
от кучета опашати.
Падна слана, ослани го,
духна вятър, изстуди го,
скокна Зайо, отърси се,
към гора упъти се –
там е топло, завет има,
ще прекара цяла зима...
Стигна Зайо, подслони се;
лист над него отрони се,
зашумя в гората нещо
невидимо и зловещо.
Пак за него няма мира,
пак сърцето му примира,
– И оттук ще бягам вече! –
скокна Зайо и си рече:
– Ей, оченца дългогледни,
ей, краченца бързобеги,
спасявайте пак зайчето,
отиде му кожухчето!

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5657>]